

До моря

Еміль Верхарн

Переклад: Микола Терещенко

Неначе скло прозоре,
Блищать, біліють кораблі
На лоні моря.

Повіяв ніжний вітер од землі;
І раптом піна,
Рожево-синя,
Тремтить на хвилях,
Мов пух на крилах;
Хлюпоче море в сонній млі!
Мов лебедята в небесах.
Повзуть над водами примари,
Вітрила й хмари;
Хлюпоче море в сонній млі;
Скрегочуть весла на бортах.
Гойдаються в південній млі.
Схвильований собою й морем,
Що сяє в іскрах золотих
І самоцвітах чарівних,
Я кличу, я кричу в простори:
"О, море у шовках барвистих,
Де пломеніє літній день
У хвилях чистих
Ясного саява, сили і натхнень;
Ти усміхаєшся до всіх,
На хвилях стомлених твоїх
Спускаються згори
Вітри;
Ти все в чуйних тремтячих смугах,
Ти чайкою кричиш у вухах,
А я, немов дитя, вдивляюсь у блакить,
Де Лев, Центавр, Ведмідь
На водопій ідуть,
В вечірню дальню путь.
О, море, я з дитячих днів

Люблю тебе, твій гнів;
І ти в цей час, в цей день
Прийми мене під шум твоїх пісень!
Я загублюся у твоїх просторах,
І буду жить у водах променистих
Під поглядом глибоким, вічним, чистим,
Що ллється з неба в сяєвах прозорих.
Щоденний творчий гін
Мене підхопить і помчить
В далеку зоряну блакить,
В країну дивних змін.
Я житиму у горах, у лісах,
І кров богів тектиме у моїх руках;
Я розмахнуся, мов мечами,
Своїм бажанням над полями,
І зараз — я на берегах твоїх,
О, море, я схиливсь, приліг;
А ти руйнуєш, топчеш, кришиш,
І поновляєшся, і кличеш
Углиб до себе душі всіх.

В моєму серці тінь, лежать літа,
Мов колія круг поля, де росли жита
Моїх досягнень і моєї сили.
Од гніву вже не набухають жили,
І вже засохло дерево моєї волі,
І лист на життєвому полі
Розвіявсь і зів'яв. О, море,
Я чую, що засох в долинах мій струмок,
Але я йду до тебе, щоб розправить крила,
Прийти в екстаз,
Щоб запалить моє старече тіло
Іще хоч раз.
Ждучи, поки в твоїй воді
Воно не спиниться спочить навік.

Тоді,
О, море, приймеш ти мій смертний крик
І заховаєш труп в своїх глибинах;
Помчиш по темних мовчазних краях
Мій пил, і гниль, і прах;

І згине у твоїх невинних змінах
Мій попіл і мій пал;
І смерть, її безмежний шал,
Мене у безвість понесе з собою;
Моя зовнішність згине, і полине
У шумах пінявих далеко за водою,
Але відродиться через мільйони літ
Щось чисте, дике, божеське, тремтяче,
Кусок матерії, що думає, кричить і плаче,
Перейметься свідомістю умиць,
І полум'ям новим засяє
У очах вічності без краю!"

Неначе скорбні домовини,
Блищать, біліють кораблі
В морській долині.

Цілує ніжний вітер край землі.
І раптом піна,
Рожево-синя,
Тремтить на хвилях,
Мов пух на крилах.
Хлюпоче море в сонній млі!

Джерело: Державне видавництво художньої літератури, Київ, 1946.

Переклад: Микола Терещенко